Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

29. september 2026*

»Særlige rettergangsformer – artikel 263 TEUF – sag med påstand om annullation af en EU-retsakt – artikel 278 TEUF – anmodning om udsættelse af gennemførelsen af denne retsakt – afgørelse (EU) 2026/183 – midlertidig anvendelse af interimsaftalen om handel mellem EU og Mercosur – uopsættelighed – foreligger ikke«

I sag C-460/26 R,

angående en anmodning om udsættelse af gennemførelse i henhold til artikel 278 TEUF, indgivet den 10. maj 2026,

Republikken Polen ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Antoniadis, B. Driessen, L. Hamtcheva og J. Rurarz, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Forbundsrepublikken Tyskland ved J. Möller, N. Scheffel og R. Wolfe, som befuldmægtigede,

Kongeriget Nederlandene ved P. Huurnink og J. Langer, som befuldmægtigede,

Republikken Finland ved A. Laine og M. Pere, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen ved L. Baumgart, C. Hermes, M. Kocjan og R. Vidal Puig, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT,

* Processprog: polsk.

efter at have hørt generaladvokat M.D. Spielmann,

afsagt følgende

Kendelse

1 Republikken Polen har med sin anmodning om foreløbige forholdsregler anmodet Domstolen om at udsætte gennemførelsen af Rådets afgørelse (EU) 2026/183 af 9. januar 2026 om undertegnelse og om midlertidig anvendelse af interimsaftalen om handel mellem Den Europæiske Union på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked, Den Argentinske Republik, Den Føderative Republik Brasilien, Republikken Paraguay og Den Østlige Republik Uruguay på den anden side (EUT L, 2026/183) (herefter »den omtvistede afgørelse«), indtil der træffes afgørelse, hvormed proceduren i sag C-460/26 afsluttes.

2 Anmodningen er fremsat samtidig med denne medlemsstats anlæggelse den 10. maj 2026 af et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

Retsforskrifter

Den omtvistede afgørelse

3 Følgende fremgår af første til tredje og femte til syvende betragtning til den omtvistede afgørelse:

»(1) Rådet [for Den Europæiske Union] bemyndigede den 13. september 1999 [Europa-]Kommissionen til at indlede forhandlinger med Det Sydamerikanske Fællesmarked (»Mercosur«) og dets deltagerstater om en aftale bestående af politiske, samarbejdsmæssige og handelsmæssige dele. Den 6. december 2024 blev forhandlingerne afsluttet med et positivt resultat.

(2) Forhandlingerne mundede ud i to parallelle retlige instrumenter. Det første instrument er partnerskabsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked, Den Argentinske Republik, Den Føderative Republik Brasilien, Republikken Paraguay og Den Østlige Republik Uruguay på den anden side (»EMPA«), som omfatter søjlen om politisk dialog og samarbejde samt handels- og investeringssøjlen. Det andet instrument er interimsaftalen om handel mellem Den Europæiske Union på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked, Den Argentinske Republik, Den Føderative Republik Brasilien, Republikken Paraguay og Den Østlige Republik Uruguay på den anden side (»ITA«), som omfatter liberalisering af handel og investeringer. ITA ophører med at have virkning og erstattes af EMPA ved dennes ikrafttræden. ITA ophører med at have virkning og erstattes af EMPA ved dennes ikrafttræden.

(3) Indtil vedtagelsen og ikrafttrædelsen af en specifik lovgivningsmæssig EU-retsakt, der gennemfører den bilaterale beskyttelsesklausul i EMPA og ITA for landbrugsprodukter og med henblik på at sætte Unionen i stand til at træffe hurtige og effektive foranstaltninger til at beskytte sine interesser i henhold til EMPA eller ITA, alt efter hvad der er relevant, bør Kommissionen have beføjelse til ved hjælp af gennemførelsesforordninger at vedtage bilaterale beskyttelsesforanstaltninger på landbrugsområdet (»bilaterale beskyttelsesforanstaltninger«), der er i overensstemmelse med EMPA eller ITA, alt efter

hvad der er relevant. Med hensyn til følsomme landbrugsprodukter bør Kommissionen også vedtage bilaterale beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med betingelserne i denne afgørelse.

[...]

(5) Det bør være muligt for én eller flere medlemsstater at anmode Kommissionen om at vedtage bilaterale beskyttelsesforanstaltninger på de betingelser, der er fastsat i ITA og, for så vidt angår følsomme landbrugsprodukter, i denne afgørelse. Hvis Kommissionen afslår en sådan anmodning, bør den rettidigt underrette Rådet om årsagerne til afslaget.

(6) ITA bør derfor undertegnes.

(7) ITA bør anvendes midlertidigt, indtil den træder i kraft, mellem Unionen på den ene side og én eller flere af de undertegnende Mercosur-stater, der er parter i ITA (»de undertegnende Mercosur-stater«), på den anden side [...].«

4 Denne afgørelses artikel 1 bestemmer:

»Der gives herved bemyndigelse til undertegnelse af interimsaftalen om handel mellem Den Europæiske Union på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked og Den Argentinske Republik, Den Føderative Republik Brasilien, Republikken Paraguay og Den Østlige Republik Uruguay på den anden side med forbehold af indgåelse af aftalen.«

5 Nævnte aftales artikel 2 bestemmer:

»1. Indtil vedtagelsen og ikrafttrædelsen af en specifik lovgivningsmæssig EU-retsakt, der gennemfører den bilaterale beskyttelsesklausul i EMPA og ITA for landbrugsprodukter, kan Kommissionen, ved hjælp af gennemførelsesforordninger, vedtage bilaterale beskyttelsesforanstaltninger, der er i overensstemmelse med betingelserne i kapitel 9 i ITA og i denne afgørelse.

2. Kommissionen overvåger nøje markedet for følsomme landbrugsprodukter, dvs. produkter, der er omfattet af Unionens toldkontingenter i henhold til afdeling B i bilag 2-A (toldafviklingsplan) til ITA, navnlig med hensyn til import- og eksporttendenser i forbindelse med Mercosur, produktion og prisudvikling.

Kommissionen vurderer straks markedssituationen på grundlag af en sådan overvågning ved at kæde en eventuel stigning i importen af de relevante følsomme landbrugsprodukter sammen med udviklingen i produktion og/eller forbrug, eksport, priser og markedsandele på EU-markedet samt eksport fra Unionen.

Kommissionen forelægger hver sjette måned Rådet og Europa-Parlamentet en overvågningsrapport med en vurdering af virkningerne af importen af følsomme landbrugsprodukter, herunder for én eller flere medlemsstater.

3. Hvis der foreligger tilstrækkelige umiddelbare beviser, navnlig opnået ved den overvågning og vurdering af markedssituationen, der er omhandlet i stk. 2, for alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen for sådanne følsomme landbrugsprodukter, herunder i tilfælde når en sådan skade eller trussel herom er geografisk koncentreret i én eller flere

medlemsstater, indleder Kommissionen straks en undersøgelse på anmodning af én eller flere medlemsstater eller en juridisk person eller sammenslutning, der handler på vegne af den EU-erhvervsgren, der er aktiv i den pågældende sektor.

4. I denne artikel forstås ved »EU-erhvervsgren« EU-producenter af samme eller direkte konkurrerende relevante produkter.

5. Kommissionen undersøger som en prioritet, om der foreligger umiddelbare beviser for alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen i tilfælde, hvor der er en kraftig stigning i importen eller et fald i priserne koncentreret i én eller flere medlemsstater, eller hvor der er en kraftig stigning i importen eller et fald i prisen på et produkt, og EU-erhvervsgrenen overvejende er etableret i én eller flere medlemsstater.

Såfremt der ikke foreligger modstridende oplysninger, betragter Kommissionen som hovedregel en stigning på mere end 5% på årsbasis af importmængden på præferencevilkår af et givet produkt fra de undertegnende Mercosur-stater, der er omfattet af et toldkontingent, som umiddelbart bevis for alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen, forudsat at den gennemsnitlige importpris for denne import fra de undertegnende Mercosur-stater samtidig generelt er mindst 5% lavere end den relevante gennemsnitlige hjemmemarkedspris på samme eller direkte konkurrerende produkter i samme periode.

6. Såfremt der ikke foreligger modstridende oplysninger, betragter Kommissionen som hovedregel et fald på mere end 5% på årsbasis af den gennemsnitlige importpris af et givet produkt fra de undertegnende Mercosur-stater, som er importeret på præferencevilkår til Unionen, og som er omfattet af et toldkontingent, som umiddelbart bevis for alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen, forudsat at den gennemsnitlige importpris for dette produkt fra de undertegnende Mercosur-stater samtidig generelt er mindst 5% lavere end den relevante gennemsnitlige hjemmemarkedspris på samme eller direkte konkurrerende produkter i samme periode.

7. Kommissionen indfører straks eller uden tøven og i tilfælde af følsomme landbrugsprodukter senest 21 dage efter modtagelsen af en anmodning som omhandlet i stk. 3 midlertidige bilaterale beskyttelsesforanstaltninger for at undgå skade for EU-erhvervsgrenen, som vil være vanskelig at udbedre, herunder når en sådan skade er geografisk koncentreret i én eller flere medlemsstater.

8. Eftersom detaljeret markedsovervågning er et fast element i Kommissionens aktiviteter i landbrugssektoren, bestræber Kommissionen sig på at afslutte enhver undersøgelse af følsomme landbrugsprodukter vedrørende bilaterale beskyttelsesforanstaltninger så hurtigt som muligt med henblik på at træffe en endelig afgørelse senest fire måneder efter modtagelsen af en anmodning som omhandlet i denne artikels stk. 3. Denne periode kan forlænges, men må ikke overstige den periode på et år, der er fastsat i artikel 9.13 i ITA.

9. Der kan indføres en beskyttelsesforanstaltning, hvis et relevant produkt med oprindelse i én af de undertegnende Mercosur-stater importeres til Unionen:

a) i så forhøjede mængder, i absolutte tal eller i forhold til EU-produktionen eller -forbruget og under sådanne vilkår, at det forårsager, eller der er trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen, herunder når en sådan skade eller trussel herom er geografisk koncentreret i én eller flere medlemsstater, og

b) stigningen i importen er resultatet af forpligtelser, der følger af ITA, herunder vedrørende nedsættelse eller afskaffelse af told på dette produkt

10. En beskyttelsesforanstaltning kan tage form af en midlertidig suspension af planen for toldnedsættelse for det relevante produkt eller en nedsættelse af toldpræferencen til mestbegunstigelsestoldsatsen eller grundtoldsatsen, alt efter hvilken der er lavest.

11. Alle beskyttelsesforanstaltninger finder anvendelse i en periode på to år, som kan forlænges med en yderligere periode på op til to år i overensstemmelse med artikel 9.9 i ITA, forudsat at de relevante betingelser for denne forlængelse er opfyldt.«

6 Samme aftales artikel 3 har følgende ordlyd:

»1. Indtil ITA træder i kraft, anvendes den midlertidigt mellem Unionen på den ene side og én eller flere af de undertegnende Mercosur-stater på den anden side, i overensstemmelse med artikel 23.3 i ITA fra den første dag i den anden måned efter den dato, hvor den eller de pågældende undertegnende Mercosur-stater, alt efter omstændighederne, har underrettet Unionen om gennemførelsen af deres respektive interne procedurer, der er nødvendige for den midlertidige anvendelse af ITA, og bekræfter deres tilslutning til at anvende ITA midlertidigt.

2. Den dato, fra hvilken interimsaftalen ITA anvendes midlertidigt, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.«

ITA

7 ITA's artikel 6, der har overskriften »Sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger«, indeholder bl.a. aftalens artikel 6.1, 6.4, 6.6 og 6.14.

8 Denne aftales artikel 6.1, der har overskriften »målsætninger«, bestemmer:

»Dette kapitel har følgende målsætninger:

a) at beskytte menneskers, dyrs og planters liv og sundhed på parternes respektive territorier og samtidig lette handelen mellem parterne for så vidt angår sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger (i det følgende benævnt »SPS-foranstaltninger«)

b) at etablere et samarbejde om gennemførelsen af [aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger, der findes i bilag 1A i overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 40) (herefter »SPS-aftalen«)]

[...]«

9 Nævnte aftales artikel 6.4 med overskriften »Rettigheder og forpligtelser« fastsætter:

»Parterne bekræfter deres rettigheder og forpligtelser i henhold til SPS-aftalen. Intet i dette kapitel berører parternes rettigheder og forpligtelser i henhold til SPS-aftalen.«

10 Samme aftales artikel 6.6 med overskriften »Generelle forpligtelser« bestemmer følgende i stk. 1:

»Produkter, der eksporteres fra en part, skal opfylde den importerende parts gældende SPS-krav.«

11 ITA's artikel 6.14, der har overskriften »Nødforanstaltninger«, fastsætter i stk. 2 og 4:

»2. Den importerende part kan i tilfælde af alvorlige risici for menneskers, dyrs eller planters liv eller sundhed træffe nødforanstaltninger mod sådanne risici.

[...]

4. De i stk. 2 omhandlede foranstaltninger kan vedtages uden forudgående meddelelse i henhold til artikel 6.12. Den part, der indfører nødforanstaltninger, underretter hurtigst muligt den anden part om indførelsen af disse foranstaltninger og under alle omstændigheder senest 48 (otteogfyrre) timer derefter.«

12 Denne aftales artikel 9, der har overskriften »Bilaterale beskyttelsesforanstaltninger«, indeholder bl.a. aftalens artikel 9.3, der er indeholdt i afdeling C, og artikel 9.15, der er indeholdt i afdeling F.

13 Den nævnte aftales artikel 9.3 med overskriften »Anvendelse af bilaterale beskyttelsesforanstaltninger« bestemmer:

»1. Uden at det berører de rettigheder og forpligtelser, der er omhandlet i kapitel 8, kan en part under særlige omstændigheder, for andre varer end køretøjer henhørende under [pos. 8703 og 8704 i det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, som blev indført ved den internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, der blev undertegnet i Bruxelles den 14. juni 1983 inden for Verdenstoldorganisationens (WCO), og som sammen med ændringsprotokollen hertil af 24. juni 1986 blev godkendt på Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 87/369/EØF af 7. april 1987 (EFT 1987, L 198, s. 1),] anvende bilaterale beskyttelsesforanstaltninger på de betingelser, der er fastsat i denne afdeling, hvis importen fra den anden part af et produkt på præferencevilkår, efter datoen for denne aftales ikrafttræden, er steget i sådanne mængder, i absolutte tal eller i forhold til den indenlandske produktion eller det indenlandske forbrug, og under sådanne vilkår, at det forvolder, eller der er fare for, at det vil forvolde alvorlig skade for dens indenlandske erhvervsgren for samme eller direkte konkurrerende produkter.

2. For så vidt angår varer, der er anført i stk. 1, anvendes bilaterale beskyttelsesforanstaltninger kun i det omfang, det er nødvendigt for at forebygge eller afhjælpe alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade.

3. Bilaterale beskyttelsesforanstaltninger anvendes efter en undersøgelse foretaget af den importerende parts kompetente undersøgelsesmyndigheder i henhold til de procedurer, der er fastsat i dette kapitel.«

14 Samme aftales artikel 9.15 med overskriften »Midlertidige beskyttelsesforanstaltninger« bestemmer følgende i stk. 1:

»Under kritiske omstændigheder, hvor forsinkelse kan forårsage skade, der ville være vanskelig at afhjælpe, kan en part efter behørig meddelelse træffe en midlertidig beskyttelsesforanstaltning

efter en foreløbig konstatering af, at der er klare beviser for, at importen på præferencevilkår er steget, og at en sådan import har forårsaget eller truer med at forårsage alvorlig skade. […]«

15 ITA's artikel 23.3, der har overskriften »Anvendelse før ikrafttræden«, fastsætter i stk. 1:

»Denne aftale kan anvendes midlertidigt. En sådan midlertidig anvendelse kan finde sted mellem Den Europæiske Union på den ene side og en eller flere af de undertegnende Mercosur-stater på den anden side i overensstemmelse med deres respektive interne procedurer.«

Tvistens baggrund

16 Det fremgår af anmodningen om foreløbige forholdsregler, at forhandlingerne om indgåelse af en aftale mellem Unionen og Mercosur blev indledt i 1999. Den 13. september 1999 vedtog Rådet forhandlingsdirektiver og bemyndigede Kommissionen til at indlede forhandlinger om en »interregional associeringsaftale« mellem Unionen og Mercosur, der skulle erstatte den rammeaftale, der blev godkendt ved Rådets afgørelse af 22. marts 1999 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af den interregionale rammeaftale om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af den mellemregionale rammeaftale om samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Sydamerikanske Fællesmarked (Mercosur) og dets deltagerstater på den anden side (EFT 1999, L 112, s. 65). Disse forhandlingsdirektiver bemyndigede Kommissionen til at forhandle en enkelt associeringsaftale, som skulle omfatte både en handelsdel og en del om politisk dialog og samarbejde. På grundlag af denne bemyndigelse indledte Kommissionen forhandlinger.

17 Ifølge anmodningen om foreløbige forholdsregler førte disse forhandlinger den 28. juni 2019 til indgåelse af en handelsaftale mellem Unionen og Mercosur. Aftalen indeholdt bl.a. bestemmelser om handel med varer. Den politiske del af associeringsaftalen blev forhandlet af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) og afsluttet den 18. juni 2020. Forhandlingerne blev afsluttet den 6. december 2024.

18 Det fremgår ligeledes af anmodningen om foreløbige forholdsregler, at Kommissionen den 3. september 2025 tilsendte Rådet dels to forslag vedrørende undertegnelse og indgåelse af EMPA, dels to andre forslag vedrørende undertegnelsen og indgåelsen af ITA. Parallelt hermed foreslog Kommissionen, at afgørelsen om midlertidig anvendelse af interimsaftalen på handelen kun medtages i udkastet til afgørelse om indgåelse af aftalen og ikke i afgørelsen om undertegnelse af aftalen.

19 Kommissionen opdelte således associeringsaftalen med Mercosur i to særskilte aftaler, nemlig EMPA og ITA, idet sidstnævnte var begrænset til handelsspørgsmål og i det væsentlige indeholdt de samme forpligtelser som dem, der følger af EMPA's handelsdel.

20 Denne opdeling gjorde det muligt for Rådet at indgå ITA på grundlag af Unionens enekompetence på området for den fælles handelspolitik efter Parlamentets godkendelse. EMPA vil derimod blive præsenteret som en blandet aftale og kræve Parlamentets godkendelse samt alle 27 medlemsstaters ratifikation, inden Rådet kan vedtage afgørelsen om dens indgåelse.

21 Det fremgår desuden af anmodningen om foreløbige forholdsregler, at Rådet den 9. januar 2026, på trods af at Irland, Den Franske Republik, Ungarn, Republikken Østrig og Republikken Polen stemte imod og at Kongeriget Belgien undlod at stemme, vedtog den omtvistede afgørelse,

hvorved det godkendte undertegnelsen af ITA og bestemte, at denne aftale skulle anvendes midlertidigt. Denne afgørelse gør det muligt at anvende ITA, selv inden den træder endeligt i kraft, idet det præciseres, at ITA's bestemmelserne også er en del af EMPA. Det er fastsat, at EMPA, når alle parter har tiltrådt den, vil erstatte ITA, som dermed ophører med at være gældende, for så vidt angår handelsbestemmelserne.

22 Den 19. januar 2026 anmodede Rådet Parlamentet om at godkende indgåelsen af ITA og EMPA.

23 Den 21. januar 2026 vedtog Parlamentet en beslutning, hvori det anmodede Domstolen om en udtalelse om ITA's og EMPA's forenelighed med traktaterne.

24 Ifølge Republikken Polen meddelte Kommissionens formand den 27. februar 2026, at efter at Den Argentinske Republik og Den Østlige Republik Uruguay havde ratificeret »aftalen mellem EU og Mercosur«, og henset til Den Føderative Republik Brasiliens og Republikken Paraguays forestående ratifikation af denne aftale, »ville Kommissionen nu iværksætte en midlertidig anvendelse [af nævnte aftale]«.

25 ITA har fundet midlertidig anvendelse siden den 1. maj 2026.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

26 Ved afgørelser truffet af Domstolens vicepræsident den 8., den 17. og den 19. juni 2026 har henholdsvis Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

27 I overensstemmelse med artikel 160, stk. 5, i Domstolens procesreglement har Rådet indgivet skriftlige bemærkninger den 12. juni 2026.

28 Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kommissionen har indgivet deres interventionsindlæg henholdsvis den 1. og den 3. juli 2026. Ved skrivelse af 26. juni 2026 gav Kongeriget Nederlandene afkald på muligheden for at indgive skriftlige bemærkninger.

29 Republikken Polen har indgivet anmodning om, at Domstolen udsætter gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, indtil der er truffet en materiel afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

30 Rådet har, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

– Anmodningen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse tages ikke til følge.

– Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anmodningen om foreløbige forholdsregler

31 Det skal indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 160, stk. 3, i Domstolens procesreglement skal anmodninger om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt, der er udstedt af en institution, eller andre foreløbige forholdsregler, der er fastsat i artikel 278 TEUF og 279

TEUF, angive sagens genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den foreløbige forholdsregel, anmodningen vedrører, umiddelbart forekommer begrundet.

32 I henhold til fast praksis kan Unionens retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler således udsætte gennemførelsen og foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart forekommer begrundede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, der har anmodet om dem, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen om sagens realitet. Dommeren i sager om foreløbige forholdsregler foretager i givet fald også en afvejning af de foreliggende interesser. Disse betingelser er kumulative, således at anmodningen om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge, når en af disse betingelser ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 11.4.2024, Vivendi mod Kommissionen, C-90/24 P(R), EU:C:2024:318, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

33 I forbindelse med undersøgelsen af disse betingelser råder dommeren i sager om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn og kan frit, henset til sagens særegenheder, afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves, samt rækkefølgen for denne undersøgelse, eftersom ingen EU-retlig bestemmelse pålægger denne et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 13.4.2021, Litauen mod Parlamentet og Rådet, C-541/20 R, EU:C:2021:264, præmis 13 og den deri nævnte retspraksis).

34 I det foreliggende tilfælde skal det først undersøges, om betingelsen om uopsættelighed er opfyldt.

Argumenter

35 Republikken Polen er i første række af den opfattelse, at de omstændigheder, hvorunder den omtvistede afgørelse blev vedtaget, herunder de åbenlyse tilsidesættelser af traktaterne, der blev begået på daværende tidspunkt, begrunder, at gennemførelsen af den nævnte afgørelse udsættes, indtil der er truffet afgørelse om sagens realitet. EU-institutionerne, som søger at gennemføre ITA så hurtigt som muligt, har handlet i strid med traktaterne ved at gøre sig skyldige i magtfordrejning, ved at tilsidesætte princippet om loyalt samarbejde og ved at prioritere selektive økonomiske interesser fremfor overholdelsen af traktaterne og Unionens grundlæggende principper. Såfremt det tillades at anvende ITA, kan dette derfor tilskynde dem til at træffe andre lignende foranstaltninger i fremtiden.

36 Republikken Polen har i anden række gjort gældende, at udsættelsen af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse ligeledes er begrundet i den omstændighed, at denne tillader den midlertidige anvendelse af ITA, som udvider muligheden for at indføre landbrugsprodukter fra Mercosur-landene på EU-markedet. Denne aftale indeholder imidlertid ikke såkaldte »spejlklausuler«, der pålægger landbrugerne i Mercosur-landene en forpligtelse til at overholde de samme produktionsstandarder, navnlig på området for miljø, sundhed eller dyrevelfærd, som dem, der finder anvendelse på EU-producenter.

37 Denne medlemsstat har bl.a. fremhævet den meget intensive anvendelse af plantebeskyttelsesmidler i Mercosur-landenes landbrug og den omstændighed, at et stort antal af disse produkter indeholder aktivstoffer, der er fjernet fra EU-markedet på grund af den fare, de

udgør for menneskers og dyrs sundhed og liv og miljøet. Importerede landbrugsprodukter, der indeholder restkoncentrationer af aktivstoffer, som ikke er godkendt i EU, kan således forekomme på EU-markedet, fra det tidspunkt, hvorfra ITA finder anvendelse.

38 Ifølge Republikken Polen er der således ingen tvivl om, at landbrugsprodukter fra Mercosur-landene kan udgøre en reel risiko for menneskers og dyrs sundhed eller liv, og at produktion af sådanne produkter vil medføre et uacceptabelt pres på EU's miljø. Hvis disse aktivstoffer ikke udgjorde en reel og alvorlig trussel, ville Kommissionen ikke have trukket dem tilbage fra EU-markedet.

39 Denne medlemsstat har desuden gjort gældende, at den hævdede skade er alvorlig og uoprettelig. Når landbrugsprodukter, der indeholder skadelige aktivstoffer, først er bragt i omsætning på EU-markedet, vil de nemlig have negative virkninger for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet, som efterfølgende ikke kan afhjælpes.

40 Republikken Polen har i tredje række gjort gældende, at den midlertidige anvendelse af ITA vil medføre en alvorlig og uoprettelig skade, som vil medføre et fald i landbrugernes indkomst og en forstyrrelse af markedets funktion for forskellige landbrugsprodukter ved at tillade, at der på dette marked findes billigere produkter, der dyrkes eller fremstilles med kemikalier, der er forbudt i Unionen.

41 Denne medlemsstat har gjort gældende, at landbrugsproducenterne i Mercosur-landene kan anvende plantebeskyttelsesmidler, der er skadelige for mennesker, dyr og miljøet, men som er billigere og mere effektive. De opnår således højere afkast til lavere omkostninger, hvilket gør det muligt for dem at tilbyde deres produkter til en lavere pris. Disse produkter medfører en illoyal konkurrence for EU-landbrugernes produkter og reducerer dermed disse landbrugeres indtægter og bringer stabiliseringen af det indre marked og forsyningssikkerheden i fare.

42 Republikken Polen er af den opfattelse, at faldet i EU-landbrugernes indkomst, forstyrrelse af markedets funktion for forskellige landbrugsprodukter og fortrængningen af sundere landbrugsprodukter af højere kvalitet, men som er dyrere, idet de er tilvejebragt under overholdelse af strenge regler og krav, der er fastsat i EU-retten, til fordel for billigere produkter, som indeholder restkoncentrationer af kemikalier, der er forbudt i Unionen, kan forårsage alvorlig og uoprettelig skade.

43 Det er navnlig ikke muligt at afhjælpe den skade, som følger af landbrugsbedrifternes konkurs som følge af den massive tilstrømning af billigere produkter fra Mercosur-landene. Genopretningen af landbrugsmarkedernes gode funktion, som forstyrres af tilstrømningen af disse produkter, kan tage mange år og bringe Unionens fødevaresikkerhed i fare.

44 Rådet har bestridt denne argumentation. Ifølge Rådet har Republikken Polen ikke godtgjort, at anvendelsen af den omtvistede afgørelse indtil afsigelsen af den dom i sag C-460/26, hvorved sagens behandling afsluttes, på forudsigelig vis og med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed vil kunne medføre en alvorlig og uoprettelig skade, og at uopsættelighedsbetingelsen derfor er opfyldt.

45 Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at betingelsen om uopsættelighed ikke er opfyldt.

Domstolens bemærkninger

46 Ifølge fast retspraksis er formålet med en sag om foreløbige forholdsregler at sikre den fulde virkning af den endelige afgørelse, der skal træffes med henblik på at undgå en lakune i den retsbeskyttelse, som Domstolen sikrer. Det er for at opfylde denne målsætning, at uopsætteligheden skal vurderes, i forhold til hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, der anmoder om den midlertidige beskyttelse. Det er denne part, som skal godtgøre, at den ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen uden at risikere at blive påført en sådan skade. Med henblik på at godtgøre, at der foreligger en sådan alvorlig og uoprettelig skade, er det ikke nødvendigt, at det godtgøres, at der er en absolut vished for, at skaden indtræder. Det er tilstrækkeligt, at skaden kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed (kendelse af 23.7.2025, Kommissionen mod Ortis, C-54/25 P-R, EU:C:2025:590, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

47 I overensstemmelse med denne retspraksis påhviler det altid den part, der anmoder om en foreløbig forholdsregel, at redegøre for og godtgøre sandsynligheden for, at der vil opstå en alvorlig og uoprettelig skade. Hvad dette angår skal dommeren i sager om foreløbige forholdsregler råde over konkrete og præcise oplysninger understøttet af detaljerede dokumenter, som gør det muligt at bedømme de nøjagtige følger, det sandsynligvis vil have, hvis de anmodede forholdsregler ikke anordnes (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 13.4.2021, Litauen mod Parlamentet og Rådet, C-541/20 R, EU:C:2021:264, præmis 19 og 20 og den deri nævnte retspraksis).

48 Det følger heraf, at det i det foreliggende tilfælde påhviler Republikken Polen at godtgøre, at anvendelsen af den omtvistede afgørelse i perioden mellem undertegnelsen af nærværende kendelse og indtil afsigelsen af den dom i sag C-460/26, hvorved sagens behandling afsluttes, på forudsigelig vis og med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed vil kunne medføre en alvorlig og uoprettelig skade.

49 I første række har denne medlemsstat, således som det fremgår af anmodningen om foreløbige forholdsregler, påberåbt sig en tilsidesættelse af traktaterne, et misbrug af beføjelser og en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde med henblik på at fastslå, at den omtvistede afgørelse er behæftet med en ulovlighed, og at muligheden for at anvende ITA, selv midlertidigt, kan tilskynde EU-institutionerne til at iværksætte »andre lignende foranstaltninger« i fremtiden.

50 For så vidt som Republikken Polen synes at basere uopsætteligheden på den omstændighed, at den omtvistede afgørelse er ulovlig, skal det i denne henseende bemærkes, at en sådan omstændighed, såfremt den anses for godtgjort, ikke i sig selv gør det muligt at påvise risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade.

51 Det følger således af fast retspraksis, at selv om en EU-retsakts tilsidesættelse af en trinhøjere retsnorm kan rejse tvivl om gyldigheden af denne retsakt, er den omstændighed, at retsakten eventuelt er ulovlig, principielt ikke tilstrækkelig til i sig selv at godtgøre, at en eventuel skade er alvorlig og uoprettelig (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 27.2.2018, Den Tjekkiske Republik mod Parlamentet og Rådet, C-482/17 R, EU:C:2018:119, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

52 I øvrigt er det ikke tilstrækkeligt abstrakt at gøre gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af traktaternes bestemmelser og Unionens grundlæggende principper, i det foreliggende tilfælde bl.a. princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU, for at godtgøre, at den

skade, der kan følge heraf, nødvendigvis er uoprettelig (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 13.4.2021, Litauen mod Parlamentet og Rådet, C-541/20 R, EU:C:2021:264, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

53 Republikken Polen har imidlertid begrænset sig til generelt og abstrakt at påberåbe sig den omstændighed, at den midlertidige anvendelse af ITA indebærer, at EU-institutionerne prioriterer selektive økonomiske interesser frem for overholdelsen af traktaterne og Unionens grundlæggende principper, uden at fremlægge den mindste konkrete angivelse, der gør det muligt at fastslå, at der sandsynligvis vil opstå en alvorlig og uoprettelig skade, og at den er nært forestående.

54 Under alle omstændigheder kan Domstolen kun tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt vedtagelsen af den omtvistede afgørelse faktisk er behæftet med en ulovlighed som følge af en tilsidesættelse af traktaterne, misbrug af beføjelser eller en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde, inden for rammerne af en sag, der netop vedrører annullation af denne afgørelse.

55 Hvad navnlig angår Republikken Polens argument om, at EU-institutionerne »tilskyndes« til i fremtiden at begå tilsidesættelser af traktaterne, eftersom de midlertidigt kan anvende ulovlige retsakter, indtil en dom ophæver dem, er det tilstrækkeligt at fastslå, at dette argument består i at påberåbe sig en rent hypotetisk skade, og at denne skade derfor i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende kendelses præmis 47, ikke kan begrunde, at den anmodede udsættelse af gennemførelsen anordnes.

56 Republikken Polen har i anden række – med henblik på at begrunde, at udsættelsen af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse er uopsættelig – påberåbt sig de skader, der følger af denne afgørelses virkninger på den økonomiske og sociale situation for EU-landbrugere, på det indre markeds funktion, på menneskers og dyrs sundhed samt på miljøet i Unionen.

57 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at disse forskellige skader kan påberåbes af Republikken Polen med henblik på at opnå, at der træffes foreløbige forholdsregler, eftersom medlemsstaterne er ansvarlige for de interesser, der på nationalt plan anses for almene, og de kan sikre forsvaret heraf inden for rammerne af en sag om foreløbige forholdsregler (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 3.6.2022, Bulgarien mod Parlamentet og Rådet, C-545/20 R, EU:C:2022:445, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis, og af 18.9.2023, Polen mod Parlamentet og Rådet, C-445/23 R, EU:C:2023:703, præmis 30).

58 Det skal derfor afgøres, om de beviser, som Republikken Polen har fremlagt, gør det muligt at fastslå dels, at en eller flere af disse skaders indtræden kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, dels at de pågældende skader er af alvorlig og uoprettelig karakter.

59 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler ikke er at fastslå, om komplekse omstændigheder, der er stærkt omdiskuterede, foreligger. Dommeren i sager om foreløbige forholdsregler råder ikke over de nødvendige midler til at foretage den krævede kontrol, og i mange tilfælde kan en sådan kontrol kun vanskeligt foretages i tide (kendelse af 20.11.2017, Kommissionen mod Polen, C-441/17 R, EU:C:2017:877, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

60 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningen om foreløbige forholdsregler, at Republikken Polen er af den opfattelse, at den midlertidige anvendelse af ITA, som blev godkendt ved den omtvistede afgørelse, gør det muligt at indføre landbrugsprodukter fra Mercosur-landene på EU-markedet, der indeholder skadelige stoffer, som kan have uoprettelige skadelige virkninger på menneskers og dyrs liv eller sundhed samt på miljøet. Denne medlemsstat har bl.a. fremhævet, at ITA ikke indeholder såkaldte »spejlklausuler«, der pålægger landbrugerne i Mercosur-landene en forpligtelse til at overholde de samme produktionsstandarder, navnlig på området for miljø, sundhed eller dyrevelfærd, som dem, der finder anvendelse på EU-landbrugere.

61 Den omstændighed, at ITA muliggør import af produkter fra Mercosur-landene til EU, som kan indeholde restkoncentrationer af aktivstoffer, der ikke er godkendt til anvendelse i EU på grund af eventuelle risici for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at der er indtrådt en alvorlig og uoprettelig skade.

62 Desuden, og frem for alt, er det vigtigt at bemærke, at fraværet af »spejlklausuler« i ITA ikke betyder, at Unionens foranstaltninger på området for sundhed og plantesundhed, regler på området for fødevaresikkerhed samt standarder for sundhed og miljø ikke finder anvendelse på produkter, der importeres fra Mercosur-landene i henhold til ITA.

63 Som Rådet har fremhævet i sit skriftlige bemærkninger med støtte fra Kommissionen, er importerede landbrugsprodukter nemlig underlagt bestemmelser om plantesundhed og fødevaresikkerhed, der er analoge til dem, der finder anvendelse på produkter fremstillet i Unionen. I den forbindelse har Unionen vedtaget lovgivning, der finder anvendelse i hele det indre marked, for at sikre høje fødevare- og sundhedsstandarder for landbrugsprodukter, navnlig med hensyn til forekomsten af skadelige stoffer eller restkoncentrationer fra brug af gødningsstoffer eller plantebeskyttelsesmidler. Disse standarder gælder på samme måde for landbrugsprodukter, der er fremstillet i Unionen, og for importerede produkter.

64 Som det fremgår af Rådets skriftlige bemærkninger, finder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/6 af 11. december 2018 om veterinærlægemidler og om ophævelse af direktiv 2001/82/EF (EUT 2019, L 4, s. 43), som forbyder anvendelse af antimikrobielle stoffer til dyr for at fremme deres vækst eller øge ydelsen, nærmere bestemt anvendelse på EU-erhvervsdrivende og erhvervsdrivende i tredjelande, der eksporterer til Unionen. For pesticidrester i landbrugsprodukter eller fødevarer finder de samme maksimalgrænseværdier desuden anvendelse på både produkter, der er fremstillet i Unionen, og importerede produkter, og den samme vurderingsprocedure følges i forbindelse med ansøgninger om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer for produkter fremstillet i Unionen og for importerede produkter.

65 I henhold til artikel 6.4 i ITA, der findes i kapitel 6 heri, berører ingen bestemmelse i dette kapitel rettighederne og forpligtelserne vedrørende overholdelse af sundheds- og plantesundhedsreglerne i SPS-aftalen. Det skal i denne forbindelse navnlig bemærkes, at ITA's artikel 6.6, stk. 1, udtrykkeligt fastsætter, at »[p]rodukter, der eksporteres fra en part, skal opfylde den importerende parts [...] SPS-krav«. De internationale aftaler, som Unionen har indgået, navnlig SPS-aftalen, sikrer således Unionen retten til at pålægge importerede fødevarer standarder og giver Unionen mulighed for at pålægge passende sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger og miljøforanstaltninger.

66 Det følger heraf, at Unionen har beføjelser til at træffe foranstaltninger, der forhindrer indførsel på Unionens område af landbrugsprodukter, der ikke overholder de gældende sundheds-, plantesundheds- og miljøstandarder.

67 Det skal endvidere tilføjes, at i henhold til ITA's artikel 6.14, stk. 2, kan den importerende part i tilfælde af alvorlige risici for menneskers, dyrs eller planters liv eller sundhed træffe nødforanstaltninger for at afværge sådanne risici.

68 Det skal under alle omstændigheder ligeledes fastslås, at EU-lovgivningen selv inden vedtagelsen af den omtvistede afgørelse ikke forbød import af produkter, herunder landbrugsprodukter, fra Mercosur-landene, for så vidt som disse produkter overholdt de EU-regler, der fandt anvendelse på importerede produkter. ITA indeholder kun bestemmelser om en begrænset stigning i toldkontingenterne og lavere toldsatser og mindsker ikketoldmæssige handelshindringer, navnlig for små og mellemstore virksomheder. ITA kan derfor højst føre til en kvantitativ stigning i visse dele af importen. Republikken Polen har imidlertid ikke forklaret, hvorledes en eventuel stigning i den import, der allerede er tilladt indtil nu, kan medføre en risiko for alvorlig og uoprettelig skade.

69 Følgelig har Republikken Polen ikke godtgjort, at der foreligger en risiko, der med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed kan forudses, for en alvorlig og uoprettelig skade som følge af virkningerne af den omtvistede afgørelse på menneskers og dyrs liv eller sundhed samt på Unionens miljø som følge af import af produkter fra Mercosur-landene, der kan indeholde restkoncentrationer af aktivstoffer, som ikke er godkendt til anvendelse i Unionen.

70 Republikken Polen har i tredje række gjort gældende, at den midlertidige anvendelse af ITA vil medføre en alvorlig og uoprettelig skade, som vil medføre et fald i landbrugernes indkomst og en forstyrrelse af markedets funktion for forskellige landbrugsprodukter ved at tillade, at der på dette marked findes billigere produkter, der dyrkes eller fremstilles med kemikalier, der er forbudt i Unionen.

71 Der skal i denne henseende erindres om, at en økonomisk skade ikke, bortset fra i ganske særlige tilfælde, kan betragtes som uoprettelig, idet en økonomisk erstatning som hovedregel kan afhjælpe skadelidtes økonomiske situation, således som den forelå, før skaden indtraf. En sådan skade kan bl.a. erstattes inden for rammerne af et erstatningssøgsmål anlagt i henhold til artikel 268 TEUF og 340 TEUF (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 13.4.2021, Litauen mod Parlamentet og Rådet, C-541/20 R, EU:C:2021:264, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

72 Den omstændighed alene, at EU-landbrugere kan blive konfronteret med konkurrence fra produkter, der importeres fra Mercosur-landene, er, selv om den måtte anses for godtgjort, i fraværet af mere præcise oplysninger om situationen for disse landbrugere og en analyse af de toldkontingenter, som ITA har indført, ikke tilstrækkelig til at påvise, at disse landbrugere ikke vil være i stand til at håndtere denne konkurrence, og at de dermed vil være tvunget til at indstille deres virksomhed (jf. analogt kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 3.6.2022, Bulgarien mod Parlamentet og Rådet, C-545/20 R, EU:C:2022:445, præmis 51, og af 18.9.2023, Polen mod Parlamentet og Rådet, C-445/23 R, EU:C:2023:703, præmis 39).

73 Republikken Polens generelle og abstrakte indsigelser om, at den midlertidige anvendelse af ITA vil føre til en »illoyal konkurrence« for landbrugsprodukter, der er produceret i Unionen, reducere EU-landbrugernes indkomster og bringe stabiliteten af det indre marked og

forsyningssikkerheden i fare, er heller ikke ledsaget af noget bevis, der kan godtgøre, at der foreligger en risiko, der med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed kan forudses, for, at der umiddelbart vil indtræde en alvorlig og uoprettelig skade.

74 Det skal i denne henseende fremhæves, at den omtvistede afgørelses artikel 2, stk. 1, sammenholdt med tredje betragtning hertil, bestemmer, at Kommissionen indtil vedtagelsen og ikrafttrædelsen af en specifik lovgivningsmæssig EU-retsakt, der gennemfører den bilaterale beskyttelsesklausul i EMPA og ITA for landbrugsprodukter, ved hjælp af gennemførelsesforordninger kan vedtage bilaterale beskyttelsesforanstaltninger, der er i overensstemmelse med betingelserne i kapitel 9 i ITA og i denne afgørelse. Med henblik herpå pålægger den nævnte afgørelse Kommissionen at sikre en detaljeret overvågning af markedet for landbrugsprodukter, hvilket er et permanent kendetegn ved dens aktiviteter i landbrugssektoren.

75 Navnlig pålægger den omtvistede afgørelses artikel 2, stk. 3, sammenholdt med femte betragtning hertil, Kommissionen straks at indlede en undersøgelse efter anmodning fra en eller flere medlemsstater eller en juridisk person eller sammenslutning, der handler på vegne af den EU-erhvervsgren, der er aktiv i den pågældende sektor, når der foreligger tilstrækkelige beviser, der navnlig er indhentet gennem detaljeret overvågning af markedet, der er nævnt i denne kendelses foregående præmis, som umiddelbart viser, at der foreligger alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen eller for følsomme landbrugsprodukter, herunder i tilfælde, hvor en sådan skade eller trussel er geografisk koncentreret i en eller flere medlemsstater.

76 På samme måde tillægger denne afgørelses artikel 2, stk. 7, Kommissionen beføjelse til straks eller uden tøven og i tilfælde af følsomme landbrugsprodukter senest 21 dage efter modtagelsen af en anmodning som omhandlet i artikel 2, stk. 3, at indføre midlertidige bilaterale beskyttelsesforanstaltninger for at undgå skade for EU-erhvervsgrenen, som vil være vanskelig at afhjælpe, herunder når en sådan skade er geografisk koncentreret i én eller flere medlemsstater.

77 Det skal endelig præciseres, at der i henhold til nævnte afgørelses artikel 2, stk. 9, kan indføres beskyttelsesforanstaltninger, hvis varer med oprindelse i Mercosur-staterne importeres til Unionen i så forhøjede mængder, i absolutte tal eller i forhold til produktionen eller forbruget i Unionen og på sådanne vilkår, at de forårsager eller udgør trussel om alvorlig skade for EU-erhvervsgrenen, herunder når en sådan skade eller trussel herom er geografisk koncentreret i én eller flere medlemsstater. Sådanne foranstaltninger kan træffes, på betingelse af at stigningen i importen er resultatet af forpligtelser, der følger af ITA, herunder vedrørende nedsættelse eller afskaffelse af told på disse produkter. Ifølge samme afgørelses artikel 2, stk. 10, kan de nævnte foranstaltninger tage form af en midlertidig suspension af planen for toldnedsættelse for de relevante produkter eller en nedsættelse af toldpræferencen til mestbegunstigelsestoldsatsen eller grundtoldsatsen, alt efter hvilken der er lavest.

78 Det følger af ovenstående betragtninger, at den omtvistede afgørelse tillægger Kommissionen beføjelser, der gør det muligt at forhindre, at der opstår en alvorlig og uoprettelig skade som følge af risiciene for fødevaresikkerheden og forringelsen af den økonomiske og sociale situation for EU-landbrugerne.

79 Republikken Polen har i øvrigt ikke fremlagt de nødvendige beviser, der gør det muligt med tilstrækkelig sandsynlighed at anse det for godtgjort, at den omtvistede afgørelse som sådan inden afsigelsen af den dom i sag C-460/26, hvorved sagens behandling afsluttes, vil føre til en

betydelig forstyrrelse af den loyale konkurrence på det indre marked for landbrugsprodukter, der kan medføre, at EU-landbrugere går konkurs, eller a fortiori at vurdere omfanget af denne skade, som kan forudses inden afsigelsen af denne dom.

80 Republikken Polen har nemlig begrænset sig til abstrakt at anføre, at der er en forbindelse mellem ITA og forringelsen af den økonomiske og sociale situation for EU-landbrugere. De oplysninger, som denne medlemsstat har fremlagt, gør det imidlertid ikke muligt at afgøre, om de påberåbte ændringer på markedet for landbrugsprodukter skyldes den midlertidige anvendelse af ITA eller andre markedselementer, herunder udsving i energipriserne, høje gødningsomkostninger, konkurrence fra andre tredjelande end Mercosur-landene eller kundernes præferencer.

81 Følgelig kan gennemførelsen af den omtvistede afgørelse ikke udsættes i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende kendelses præmis 47, eftersom Republikken Polen ikke i tilstrækkelig grad har godtgjort, at den midlertidige anvendelse af ITA indtil afsigelsen af den dom i sag C-460/26, hvorved sagens behandling afsluttes, på forudsigelig vis og med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed vil kunne medføre en alvorlig og uoprettelig skade.

82 Det følger heraf, at denne medlemsstat ikke har godtgjort, at der foreligger uopsættelighed, som kan begrunde en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse.

83 Da betingelserne for at anordne foreløbige forholdsregler er kumulative, skal anmodningen om foreløbige forholdsregler forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge betingelserne om fumus boni juris og om afvejning af interesser.

84 I henhold til procesreglementets artikel 137 træffes der afgørelse om sagsomkostningerne ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens vicepræsident:

1) Anmodningen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter